

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 3. Openbaeringhe van de H. Dryvuldigheyt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

soo vermaeckelijck was, dat *Agnes* tusschen dit gheselschap sich in vreughden verloor, die sy niet en konde uyt spreken: ende sy behiel door 't besoeck van dit Maeghdelijck ende hemelsch gheselschap, eene overgrootte liefde tot de Maeghdelijcke reynigheyt.

Haer herte was van dese liefde soo vervult, dat sy heel den volghenden dagh een seer besondere welgenegentheyt voelde, tot alle de ghene die in Maeghdelijcke reynigheyt leven. Sy en konde d'overgrootte vreught, die sy dien nacht ende den volghenden dagh uyt de suyverheyt geschept hadde, aen haeren Blechtvader met geen woorden verklaren, want alle tongen hier toe onbestandigh zijn.

§. 3. *Openbaeringhe vande H. Drijvuldigheyt.*

BY nacht bevreesst wesende, dat'er eenighen oproer soude op staen onder 't krijchs volck dat in de stadt was, ende haere ooghen op slaende naer den hemel, sagh sy haeren Salighmaecker, met sijn glorieus lichaem, hanghende aen een Kruys, dat inde locht boven d'aerde verheven was. Ende sagh te samen Godt den Vader aen den voet van dat Kruys, schoon, klaerblinckende, met soo vriendelijck aenschijn, ende soo minnelijcke ooghen, dat sy noyt te voren jet diergheelijcks gesien hadde: Want dit gesicht op een wonderlijcke en onuytsprekelijcke maniere geschiede. Aen 't opperste Deel des Kruys, sagh sy den H. Geest: niet gelijkmen die schildert; maer op een maniere, die sy niet en konde beschrijven. Schrijft alleenlijck dat het beeldt van sijn aensicht heel jeughdigh, klaerblinckende, suyver, ende wit was, maer sonder lichaem: Ende dat dit aensicht sich verthoonde, op dat sy kennisse

nisse vanden derden persoon soude vatten. Dat de re-
ste van sijn ghedaente, die breed ende wijd verspreyt
wiert, gout vervigh ende root scheente wesen: maer
dat dese gout ende rootvervighe coleuren niet ghe-
meyns met d'aerde hadden. Dit voorschreven aensicht
van den H. Geest, scheen te rusten, op de borste van den
Salighmaecker, die aen 't Kruys hongh.

In sulcker voeghen hadde sy de dry Goddelijcke per-
soonen, die maer een waeren, in haer gesicht: ende aen-
riep die alle dry, als een: om door den Sone, ende den
H. Geest, het Vaderlijk herte te beweghen, dat die be-
roerte van het krijghs-volck mochte verhoedt worden.

Hier-mede sterck in-ghekeert zijnde, sagh sy, hoe
den H. Geest, uyt het Vaderlijk herte, den Sone tot
peys ende vrede beweeghde, ende hoe den gekruyften
Sone hier door noch hoogher verheven wiert, ende
hoe dese dry personen alle te samen haer vriende-
lijk met minnelijcke ooghen aensaghen.

Op den selven ooghenblick, troek den Sone sijnen
rechten arm van het Kruys, ende reyckte sijn rechte
handt tot *Agnes* die oock scheen haer rechte handt tot
den Sone te reycken: ende dese twee handen vanden
Sone Godts, ende van *Agnes* wierden te samen ver-
voeght, tot een teeken van vrede. Hoe dit gheschiet
is, en was haer niet mogelijk te verklaeren: maer seght
alleenlijk, dat dese dry personen sich alhier ver-
thoonden, elck met sijn besondere uytwerckinghe,
ende nochtans met eenen wille ende wesen. Door dese
minsaeme vernaerdinghe tot de Godtheyt, wiert
Agnes verdrietigh dat haer ziele noch langher in 't aer-
de-vat des lichaems verblijven moeste, ende niet en
konde daedelijk ontbonden worden, om met haeren
Saligh-

Salighmaecker ende Bruydegom vereenight te blijven.

Niet teghenstaende dat dit ghesicht in den winter-tijdt, te weten den 8. Februarij gheschiet is, was sy door het selve foo ontstelt in haer lichaem, dat het sweet van alle kanten uytbrack, 't welck gheheel den volghenden dagh duerde, oock in handen ende voeten: Soo dat sy ghenootsaeckt was, eenighe kleederen af te leggen (die sy op andere daeghen ghemackelijck konde verdraegen) om eenige verkoelinghe aen haer brandigh herte te gheven.

Den teghenstrijdt, die sy in haer selven voelde, als sy dit verhael op 't papier stelde, gheeft sy te kennen met dese woorden: *Ick ghevoele dat ick liever soude verplettert worden, als hier van iet te segghen, of te schrijven: Ick eenen modder van alle wuylichey, aen den welcken niet anders toe-komt, dan verfoeyt ende verstootten te worden, ende voor d'oogen der menschen noyt te komen. O mijnen Heere ende Godt, mijnen Salich-maeker, ende Verlosser, laet my alleenlijck voor uwe oogen bekent wesen, of haelt my van hier: VVant ick sulckx niet langer verdraegen kan, dat uwe Majesteyt sich aldus toeneyght tot desen alder-onweerdichsten worm. VVant in dit te beschrijven ende te bepeysen, wie ick ben, ende wie het is, die sich tot my aldus toebooght, soo meyne ick van schaemte te beswijcken, ende te bersten van traenen. Ick en wensche niet langer te leven: want ick sulckx niet verdraegen kan. O Heere gelieft het uwe Majesteyt, my hier langer te laeten, soo bid' ick om gratie, om t' uwer liefde te lijden: Ende dat uwe Majesteyt alle voordere gratien believe op te houden, tot dat wy te saemen onscheydelijck in't eeuwigh leven sullen vereenicht wesen. Nochtans o Heere uwen Wille is den mijnen, ende mijnen Wille is uwen.*